

Ayhan Geceyatmaz ile Sanat ve İş Dünyası İçinde Psikoloji

Röportaj Rengigül Yaltırık Ural

Ayhan Geceyatmaz, değerli Devlet Sanatçısı Mustafa Geceyatmaz'ın oğlu. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Felsefe Bölümü Psikoloji Kürsüsü mezunu. Psikoloji, o tarihte felsefe bölümünün içinde okutuluyor. Kendisi Sandoz muhasebe bölümünde çalışıyordu. O günden beri dostluğumuz devam etmekte, diğer Sandozlu dostlarım gibi. Sandoz, çalışanlarını sınavla alırdı. Ben Türkçe ve İngilizce yazılı ve sözlü sınav ile heyet onaylarıyla 1984 yılında, 200 kişinin arasından tek aday olarak seçilmiştim. Şimdi, bir sanatçının psikoloji mezunu oğlunun muhasebe yolculuğundan sanata uzanan hayatını, deneyimlerini hep birlikte okuyalım.

Baban Mustafa Geceyatmaz'ı, anneni, aile köklerini aktarabilir misin?

22 Ocak 1958 tarihinde Ankara'da doğdum. Annem Kırım, babam Malatya kökenli. Anne tarafından dedem, Kırım'dan kaçarak önce İnebolu'ya gelmiş sonra İstanbul'a yerleşmiş. Anneannemle evlenince 1935 senesinde annem dünyaya gelmiş, başka da çocukları olmamış. Aslen Malatyalı olmasına karşın İstanbul'da doğan ve beş kardeşin en küçüğü olan babam ise dönemin ekonomik şartları gereği fazla okuyamayarak hayata atılmış. Birçok farklı iş kolunda çalıştıktan sonra işi gereği yolu Ankara'ya düşünce, o sırada Ankara Radyosu'nun açtığı Halk Müziği Solist Sınavı'na girerek kazanmış ve sanat dünyasını adımını atmış.

O zamanki tek yayın aracı olan TRT radyolarında, babamın sesini dinleyerek bir anlamda ona platonik aşk besleyen müzik âşığı annem, tesadüfen bir davette kendisiyle tanışınca evlenmişler ve ben dünyaya gelmişim.

Müzik ile iç içe yaşanan bir evde doğup büyümek nasıl bir duygu?

Mustafa Geceyatmaz

Hem birbirlerine hem müziğe âşık olan anne ve babamın sevgisi ve öğretileriyle sanat ile iç içe büyüdüm. Babamın müzik dostlarıyla evimizde yapılan meşk gecelerinde bir gece Ali Koç Gürkoç'un aryalariyla uykuya dalarken başka bir gece, saz üstadı Adnan Şeker'in eşliğinde Osman Türen'in türkülerine ya da babamın söylediği türkü ve sanat müziği eserleri ile uyumaya başlayan gönlü ve kulağı ezgilerle dolan ben, bu nedenle rüya gibi bir çocukluk geçirdim.

Bu sanatçı ailelerden o sıralar bulunduğumuz sokağa taşınan hemen ertesinde, o zamanlar adı lastik oyunu olan ip atlamaca oynarken tesadüfen tanıştığımız rahmetli Osman Türen'in büyük oğlu Şükrü Türen'in ki kendisi Şehir Tiyatroları'nda tiyatro eserlerinde başarıyla oynayan daha sonra oyunları yöneten, halen dizilerde rol alan Kardeşimin yeri bende ayırdır. Bu ortamın etkileri ilkokula başlayınca ortaya çıktı. Müzik kulağımın olmasının yanı sıra sesimin de güzel olduğunu fark eden değerli öğretmenim, müzik derslerinde şarkıları bana söyletmeye başladı. Daha sonra bu şarkıları diğer öğretmenlerin sınıflarında da okumaya başladım.

Evimizdeki bir nevi solistler geçidini andıran müzik gecelerimiz burada adlarını sayamayacağım çok değerli sanatçı aile dostlarımızla uzun süreler devam etti. Baba evinde her türden ezgi ile büyüyen ben, kendi ailemi kurunca da çocuklarıma aktarmaya çalıştım. Ayrıca okul dönüşü, evde derslerimi yaptıktan sonra bahçemizde oynayan arkadaşlarıma kendimce kurguladığım çocuk tiyatro oyunlarını oynar, oyunun sonunda onlardan aldığım alkışlara bayılırdım. Ailece çıktığımız seyahatlerdeki yemeklerde babama uzatılan mikrofonlar daha sonra birkaç şarkı için rahmetli babam tarafından bana iletilirdi. Babamın ve annemin benim şarkı söylememden duyduğu mutluluğu ve gururu hissederek yaşamışımıdır o günleri.

Baban Mustafa Geceyatmaz'ın etkilendiği üstatları, akranları anlatır mısın?

Ankara Radyosu'nun sınavlarını kazanıp sanat camiasına adım atması sonrası, hocası olan rahmetli üstadı Muzaffer Sarısözen'in hayatındaki yerinin çok başka ve önemli olduğunu her zaman dile getiren babam, bunları anlatırken de böyle kıymetli bir insanın talebesi olmaktan sonsuz gurur duyardı. O güne kadar türkü ve şarkı söylemekten başka bir bilgisi olmayan babama nota dâhil müzikle ilgili hemen hemen her şeyi öğreten bu güzel insan, kurumun olanakları ile türkü derlemeleri için babamın Anadolu'ya gitmesine destek olmuştu. Hocası sayesinde Anadolu'nun en ücra köşelerinde derlemeler yaparken bu çalışmalar, aynı zamanda babama Anadolu uygarlığını yakından inceleme olanağı vermiş, kendi dünya görüşünün sınırlarını genişletmekte çok faydalı olmuştu.

9000'den fazla derlemesi bulunan Muzaffer Sarısözen Hoca, aynı zamanda yurt dışında düzenlenen bir folklor festivaline de ilk defa bir halk oyunları ekibimizin gitmesini sağlamış, yazdığı çok sayıda makale ile kültürümüze essiz katkılarda bulunmuştur. Yetiştirdiği sanatçılar arasında babam Mustafa Geceyatmaz'ın yanı sıra Ali Can, Nezahat Bayram, Necla Erol, Nida Tüfekçi, Neriman Altındağ Tüfekçi, Saniye Can, Aliye Akkılıç, Yıldız Ayhan, Ahmet Gazi Ayhan sadece benim bilebildiklerim. Hocasından öğrendiği yöntemle babam da genç sanatçılar için elinden geldiğince hiçbir yardımdan kaçınmamış ve güzel sesleri ile ruhumuza hitabeden bu kişileri sanat camiasına kazandırmıştır. Selahattin Alpay, Belkıs Akkale, İbrahim Tatlıses, İzzet Altınmeşe, Dilber Ay destek verdiği sanatçılardan bazılarıdır. Yetiştirdiği radyo sanatçıları ise saymakta inanın çok zorluk çekerim. Hocasının kurduğu "Yurttan Sesler" topluluğunu uzun süre başarıyla yöneten babam Türk Halk Müziği'ni çok üst düzeylere taşımayı amaç edinerek ekibi ile birlikte bu yolda başarı ile yürümüştür.

Maalesef babamla şarkı söylerken çekilmiş bir fotoğrafımız yok sadece birlikte olan fotoğraflarımız var. Babamın söylediği her türküyü, şarkıyı çok severdim bu nedenle seçmem çok zor. Ama her şeye rağmen en belli başlı türküler şöyle; "- Harman yeri sürseler (oy sanem oy) - Güler oynarım yanar ağlarım - Asan bilir karlı dağın ardını - Gidersen güle güle - Bu maral bakışın - Oğlan adın İsmail - Misket - Esmerim güzel esmer - Aç aç kolların - Ördek suya dal da gel - Hangi bağın bağdanişin - Hudayda - Karpuz kestim yiyen yok - Şeker dağı (Bozlak) - Getir berber getir aynayı" sayabilirim. Babamın söylemekten mutlu olduğu türkülerini kısaca "TRT repertuarındaki tüm türküler" diye adlandırabiliriz. Ama, en çok "Harman yeri sürseler (oy sanem oy)", "Oğlan adın İsmail", "Bu maral bakışın", "Asan bilir karlı dağın ardını" adlı türkülerini söylerken çok duygulandığını hatırlıyorum. Ankara Kulübü kurucu üyelerinden olduğu için de "Hudayda" ve "Misket" (ki kendisi Ankara oyunlarını çok güzel oynardı.

Kendisine TRT’de bu nedenle “Bay Misket” adını vermişlerdi) her toplulukta kendisinden söylenmesi istenen türkülerdi. Babamın taş plak kaydı yoktur ama sonradan özel müzik firmalarınca ortaya çıkarılan taş plak serilerinde babamın da türkülerinin yer aldığını biliyorum. Babama ait plaklar, yaptığı derleme bantları ile birlikte (kendisine ait bir program yapılmak üzere) Ankara Radyosu sanatçılarından değerli bir kişi tarafından muhafaza edilmektedir. Babama ait plaklar bilebildiğim kadarı ile şunlar; - Esmerim güzel esmer - Güler oynarım yanar ağlarım - Asan bilir karlı dağın ardını - Şeker Dağı - Getir berber getir aynayı - Karpuz kestim yiyen yok - Çile bülbül çile bülbül - Gidersen güle güle - Elinizden elinizden - Oğlan adın İsmail - Harman yeri sürseler - Bu maral bakışın. Maalesef bu türkülere ilişkin başka bir bilgi yok elimde. Telif yasası çok uygulanabilir olmadığı için herhangi bir türküsünün filmlerde yer alıp almadığını bilmiyorum ama geçenlerde rahmetli Dilber Ay’ın hayatını anlatan filmde babamın, kendisine yaptığı yardımlarla ilgili bir sahnenin yer aldığını izledim.

Okul hayatın nasıldı?

Tüm eğitim hayatımda çok başarılı değildim yani 10 üzerinden değerlendirirsek ortalama 7 ya da 8’lik bir öğrenci oldum. Dersi derste öğrenmek gibi bir huyum vardı. İlkokul hayatım bana göre çok çabuk geçmiş galiba, ama hatırladığım değerli bir kişi varsa o da öğretmenim Reyhan İslamoğlu’dur. O dönemdeki diğer bütün öğretmenler gibi benim de öğretmenim bize çok değer veren birisiydi. Her öğrettiği bilgiyi mutlaka hepimizin öğrenmesini ister ve bu konuda deyim yerindeyse kendisini (hatta aynı sınıfta beraber okuduğumuz öz oğlunu da) oldukça hırpalardı. Televizyonlarda izlediğim sınırlı sayıdaki bilgi yarışmalarındaki -kendimce- başarımın kaynağının ilkokul dönemine kadar gittiğini düşünüyorum. İlkokulu bitirdikten sonra Çankaya Lisesi ortaokul kısmına başladım. O zaman lisenin ortaokul kısmının eğitimi ana bina arkasındaki barakalarda yapılırdı. O dönemde Türkçe dersi ve aynı zamanda sınıf öğretmenimiz olan Ali Rıza Kayaalp’i anmadan geçemem. Toprağı bol olsun aktör Rabin Williams’ın “Ölü Ozanlar Derneği “ filminde canlandırdığı o muhteşem karakteri ben filmde yıllar önce Ali Rıza öğretmenimin şahsında tanımıştım zaten. Dersin ağırlaştığını hissettiğinde

dikkatlerin dağılmasını önlemek amacıyla islediğimiz konuya ilişkin bir şarkı ya da bir melodi hatırlatırdı, söyletirdi ve böylelikle özellikle benim hafızamda konu başka bir anlam kazanırdı.

O senelerde toplam 6 yıl olan orta ve lise bölümlerinde her sene sınıf başkanlığına seçildim. Ders dışında basketbol oynamaya başlamıştım ve kilolarımdan kurtulmuştum. Okul takımında, hafta sonları da kulüp takımlarında lisanlı olarak basketbol oynadım. Çankaya Lisesi hayatımda her dönem sınıf başkanı seçildiğim için öğretmenlerle ilişkilerim çok iyiydi. Özellikle de okul müdürümüz rahmetli Cevdet Göktürk beni bu nedenle Haysiyet Kolu Başkan Yardımcısı yapmıştı ve ben bundan da çok onur duymuştum.

O zaman yayınlanan “TV’de 7 Gün” adlı dergi için 4 arkadaşım ile birlikte rahmetli Esmeray ile okulumuz adına röportaj yapmıştık. Dergi, yurdumuzun her yerinde satıldığı için rahmetli sınıf arkadaşım Ahmet Kazancı (okuldan mezun olduğumuz yıl aniden kaybettiğimiz) ile farklı şehirde yaşayan genç kızlardan evlik teklifleri aldığımızı unutamam. Hiçbir sene kaybım olmadan lise öğrenimimi bitirince başlayan üniversite hayatım ne yazık ki sağ-sol çatışmalarının başladığı döneme denk gelmişti. Kazandığım AITIA-Bankacılık bölümünde karşıt görüşlü arkadaşların uyarısı (sağlam dayak yedim) ile okulu bir süre sonra bırakmak zorunda kaldım.

Ertesi sene tekrar girdiğim sınavda A.Ü. DTCF Felsefe Bölümü Psikoloji Kürsüsü’nü kazandım. 10 tercihimden 7’si psikoloji bölümüydü ama o güne kadar okuduğum kitaplar, izlediğim batılı filmlerdeki üniversite hayatı ile bizim üniversite hayatımız arasında çok fark vardı. Anarşi, sanat da dâhil olmak üzere tüm güzel değerlerin üzerini süratle kara bir örtü ile örtüyordu. Her şeye rağmen, benim gibi müzik ve tiyatroya sevgiyle bakan sınıf arkadaşım, ortak mezuniyet tezimizi birlikte yazdığımız, halen psikoloji alanında değerli çalışmalar yapan, birbirimizi hep yakınımızda hissettiğimiz dostum psikolog Yılmaz Gürkan ile kendimizi tiyatro oyunlarını izlemeye vermiştik. Tiyatro bölümünde olup da bizim kol derslerimizi alan arkadaşlar edinmiştik ve onlarla hayat biraz olsun güzelleşmeye başlamıştı. O grupta tanıdığım değerli dostum, arkadaşım tiyatro yazarı, oyuncusu Pervin Ünalp’e ve tüm dostlarımıza selamlar olsun.

Değerli danışmanımız Doç. Dr. Nail Şahin sayesinde Yılmaz ile birlikte “Çocuk TV Etkileşimi” konusunda alan araştırmaları yapmaya başladık. Bu çalışmalarını yaparken TRT TV’de yayınlanan “Güle Oynaya” çocuk programında da danışmanlık yapmaya başlamıştık, hocamızın sayesinde. Bütün bu çalışmaların sonucunda henüz 3. sınıftayken Eskişehir Üniversitesi tarafından düzenlenen 1. İletişim Semineri’ne TRT’nin görsel desteği ile katılıp, çalışmalarımızı paylaştık. Çok olumlu eleştiriler aldık çünkü tüm ülke çapında ilk defa konuyu detaylı inceleyen bir çalışmamız vardı. Hatta o zamanki rektör şimdi Eskişehir Belediye Başkanı olan değerli bilim insanımız Prof. Dr. Yılmaz Büyükerşen, bize yatay geçiş teklif etti ama danışmanımız böyle bir geçişin mümkün olamayacağını söylediği için bu gerçekleşmedi.

Her türlü olumsuz koşula rağmen üniversite hayatım o sınırlı ve kötü şartlara rağmen çok güzel geçti.

DTCF - O zamanki ünvanıyla Psikolog Doç. Dr . Neriman Samurçay Hoca ile

Seni etkileyen kitaplar, hocalar?

İlkokulda okumayı öğrenip tadını aldığım yıllarda Ömer Seyfettin'in başta "Kaşağı" olmak üzere tüm eserlerini okumuştum. Daha sonra Jules Verne kitapları sıraya girmişti. Güncel olarak "Çok Satanlar"ı takip etmişim gücüm yettiğince. Aziz Nesin hayranı olmamı söylememe gerek yok zaten diye düşünüyorum. Okul hayatım boyunca okuduğum kitaplar arasında beni en çok etkileyen Adalet Agoğlu'nun "Bir Düşün Gecesi" adlı eseridir. Defalarca okumama rağmen bıkmadığım eserlerdendir. Keza, Erol Toy'un "İmparator"u da benim için aynı özelliktedir ve bugünlerde tekrar okumak için hazırlandığım bir eserdir. Sanat Psikolojisi dersimizde bir nevi "sınıf geçme şartı" olarak incelediğim Ferit Edgü ve Selim İleri'nin eserleri beni çok etkilemiştir. "Sefiller", "Karamazof Kardeşler", "Savaş ve Barış" gibi bilinen eserler yanında ancak gördüğüm zaman okudum diyebileceğim çok sayıda kitap olmuştur. Peyami Sefa ise son zamanlarımda tekrar okumaya başladığım ve okumaktan çok hoşlandığım değerli bir yazardır. Halen fırsat buldukça evvelce edindiğim kitapları sırayla okuyup bitirmeye çalışıyorum.

Beni etkileyen hocalarımda başında tabii ki rahmetli babam gelir ve "Padre Padrone - Babam ve Ustam" çok önemli bir filmdir benim için. Babam, çok küçük yaşta çalışmak zorunda kaldığı için çok fazla okuyamamış ama kendisini her konuda sürekli yetiştirmiş, mesleki bilgisine ve genel kültürüne sürekli yeni bilgiler katmıştı. Bulmacaları çözmek dâhil tam anlamıyla satır satır birden fazla değişik görüşteki gazeteleri okurdu.

Sağlam temelle bizi yetiştirdiği için kocaman bir övgüyü hak eden ilkokul öğretmenim rahmetli Reyhan İslamoğlu, ortaokulda Ali Rıza Kayaalp, lisede okul müdürümüz Cevdet Göktürk üzerimde emeği olan değerli hocalarımdır. Üniversite yıllarımda ise tez danışmanım Prof. Dr. Nail Şahin okul dersleri dışında bana hayatla ilgili çok şey öğretmiş bir insandır. Hocalarımdan Prof. Dr. Neriman Samurçay, Ord. Prof. Dr. Aydın Sayılı (Halen 5 TL'lik banknotların arkasında resmi yer alan ve alanında dünyadaki 12 insandan biri) hocam ve tabii Doç. Dr. Şahin Yenişehirlioğlu. O yıllarda giyim ve düşünce tarzı ile sonraki yıllarda film - dizi dünyasında da görülmesiyle her zaman etkilendiğim hocalarımdandır.

Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Prehistorya ve Arkeoloji Bölümü'nde de okuduğum için her hocamız Ayhan Geceyatmaz'ın bahsettiği gibi birbirinden kıymetliydi. Bu bağlamda başta Ord. Prof. Dr. Ekrem Akurgal hocam üzere tüm hocalarımı saygıyla anıyorum. Dil Tarih'e kısa bir kesit olmak adına rahmetle anarak Ord. Prof. Dr. Aydın Sayılı'yı sonra da Prof. Dr. Neriman Samurçay'ı tanıyalım:

“Aydın Sayılı 2 Mayıs 1913'te İstanbul'da doğdu. Ailesi aslen Gaziantep kökenliydi. Dedesi Abdülkadir Efendi oğullarına daha iyi bir tahsil sunmak için 1889'da İstanbul'a taşınmıştı. Babası Abdurrahman Sayılı (1875-1954) Trablusgarp'ta görev yapmış ve Kurtuluş Savaşı sırasında İstanbul'a dönerek Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın çevresine katılmıştı. Aile fertleri Cumhuriyet'in ilanından sonra Ankara'ya geldi. Annesi Suat Sayılı (1889-1951) ise ev hanımıydı. Sayılı'nın iki ablası vardı. Pirâye (Sayılı) Arıcanlı (1909-1996) ve Gündüz Sayılı (1911-1995). Pirâye Arıcanlı hâkim ve Gündüz Sayılı ise matematik öğretmeni idi.

Sayılı 1914'te babasının Tahran'a Başkonsolos olarak görevlendirilmesi nedeniyle ilk yıllarını İran'da geçirdi. Burada Farsça ve İngilizce dersleri alarak Fars Edebiyatı öğrendi. Kurtuluş Savaşı sonrasında ailesiyle İstanbul'a geldi. Bu sırada altı yaşındaydı ve bir okula başladı. Aile 1925'te Ankara'ya göç etti ve Sayılı, Anafartalar Caddesi'ndeki Gazi Mustafa Kemal İlk Mektebi'nin dördüncü sınıfına yazıldı. 1927'de burayı bitirerek ve Ankara Erkek Lisesi'nde eğitimine devam etti.

Aydın Sayılı'nın ilk ve orta öğreniminde sınıf arkadaşı olan, Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Üroloji Anabilim Dalı eski Başkanı Prof. Dr. İhsan Günalp, Atatürk'ün Ankara Lisesi'ni ziyareti hakkında şunları söylemiştir: “1933 Yılı Haziran ayında, Ankara Erkek Lisesi son sınıf mezuniyet sınavlarımız (bakalorya) başladı. Tarih, coğrafya sınavı sözlü olarak yapılacaktı. Sınav günü Büyük İnsan Atatürk'ün (o tarihlerde kendilerine Gazi Hazretleri diye hitap edilirdi) imtihana geleceği belirtildi. Sınıf arkadaşlarım etrafa dağıldı. Ben bahçede Atatürk'ün gelmesini

beklerken, tarih hocamız Samih Nafiz Bey uzaktan beni çağırды ve imtihana aldılar. Henüz Atatürk gelmemişti. Sınavda sadece Afet Hanım (Afet İnan), Lise Müdürü, Tarih Hocamız Samih Nafiz Bey, coğrafya hocamız Hüseyin Sahir Bey vardı. Benim imtihanım bitti, çıktım. Biraz sonra Büyük Atatürk geldi. Çok şık, koyu deniz mavisi bir elbise giyinmişlerdi. Yanlarında, zamanın Millî Eğitim Bakanı (zamanın deyimiyle Maarif Vekili) Doktor Reşit Galip Bey de bulunuyordu. İmtihan başladı, sıra Aydın'a geldi.”

Ord. Prof. Dr. Aydın Sayılı, yaşamındaki bu tarihsel unutulmaz olayı, “Atatürk’le Bir Sınav Anısı” başlığı ile şöyle anlatmıştır:

“Atatürk, lise ve yüksekokullarımızı zaman zaman ziyaret etmiştir. Bu arada 1933 yılında Atatürk Lisesi (o zamanki Ankara Erkek Lisesi) tarih- coğrafya ve yurt bilgisi okul bitirme sınavımıza geldi. Sınav sözlü idi ve lise 1, 2 ve 3’üncü sınıfların tarih ve coğrafya ders konularının tümünü kapsamakta olduğu gibi, yurt bilgisi dersini de içermekte idi.

Atatürk bu sınava Millî Eğitim Bakanı, Ankara Valisi, Ankara Garnizon Komutanı ve diğer birtakım seçkin kişileri içine alan yirmi kişiye yakın bir grup eşliğinde gelmişti. Konusunun genişliği dolayısıyla sınavlar oldukça uzun sürüyordu. Ders gruplarını temsil eden üç okul hocamızla Ankara Kız Lisesi tarih ve coğrafya öğretmenleri sınav komisyonunu oluşturmakta idi. Atatürk’le Millî Eğitim Bakanı da katıldıkları sınavların cetvellerini imzaladılar. Atatürk sınav heyetinin en faal üyesi idi. Sınavda birçok soruları kendisi sorduğu gibi, hocaları soru sormaya davet eden de O idi.

Sınavları Atatürk tarafından yapılan öğrencilerden biri de bendim. Sınav benim için çok şanslı başladı. Çünkü tarih dersine ayrı bir ilgim vardı. Atatürk de tarihi seven birisi olarak verdiğim cevaplardan çok memnun kalmıştı. Atatürk’ün bana sorduğu fikir sorularından bir başka grup da bizim o zamanki İktisadî politikamıza ilişkindi. Bunlarla ilgili olarak Sovyet Rusya rejimi hakkında da bazı sorular sordu. Bunlar dışında Eskiçağ, Yakın ve Orta Doğu, Orta Asya ve Orta Çağ Türk ve İslam, Osmanlı, Yeni ve Yakın Çağlar Avrupa tarihlerine ve İstiklâl Savaşımızın bazı kısımlarına ilişkin sorular da Atatürk’ün bana sorduğu üçüncü grup soru olarak düşünülebilir. Fakat bunlara da gösterdiği tepkiler iyi idi.

Atatürk benim sınavımdan çok memnun kalmış. Bu sebeple Millî Eğitim Bakanına “bu öğrenci ile ilgilenin” şeklinde bir talimat vermiş. O zaman Millî Eğitim Bakanı olan Dr. Reşit Galip Bey, beni makamında kabul ederek bana sınavdaki başarımdan ve Atatürk’ün takdirini kazanmış olmamdan dolayı bir tebrik mektubu verdi ve yükseköğrenimime ilişkin bir planım olup olmadığını sordu. Ben kendisine su mühendisi olmak istediğimi söyledim. Fakat o bana daha geniş bir kültür tabanı üzerine oturan bir alanı seçmenin daha uygun olacağını söyleyerek, bana tarihçi olmamı önerdi ve bunda biraz ısrar etti. Ben asıl ilgi alanımın fizik olduğunu fakat tarihi de sevdiğimi söyleyerek konu üzerinde biraz düşünceğimi ve annem ve babamla da konuyu konuşup danışmak ihtiyacını duyduğumu söyledim. Bu arada Millî Eğitim Bakanlığı bu konuya ciddiyetle eğilmiş ve tarih ile fen konularını bir araya getiren bir alan olarak, benim için bilim tarihinin uygun bir meslek olabileceğini düşünmüş. Mesele bu şekilde bana intikal edince ben de konuyu ciddiyetle zihnimde toparlamaya çalıştım.

Bütün bunlar, benim bilim tarihini meslek olarak seçmemin yolunu açmış oldu. Böylelikle, Atatürk'ün sınavıma gelmesi benim hayatımın seyri üzerinde büyük bir etki yapmış oldu. Atatürk hepimizin yaşamına yeni yön vermiş bir kişidir. Fakat benimki daha kişisel ve özel türden bir etki oldu. Atatürk sınavı işe karışmış olmasaydı su mühendisi olacaktım. Elbette ki o saha da çok önemli ve yararlı bir mesleği temsil ediyor. Fakat ben bilim tarihini ve üniversite hocalığı mesleğini seçmiş olmaktan çok memnunum. Bunda hiçbir zaman en küçük bir şüphem de olmadı.”

Gazi Mustafa Kemal Atatürk, sınav çizelgesini, “Aydın'ın notunu Çok iyi diye yazarak” imzaladı. Bu gelişmelerden sonra Aydın Sayılı, Millî Eğitim Bakanlığı'nın sınavlarına girdi ve sınavı kazanarak yükseköğretim yapmak üzere 1934'te Amerika Birleşik Devletleri'ne gönderildi. Harvard Üniversitesi, Fen ve Edebiyat Fakültesi'ne kaydını yaptırdı ve üç yıl sonra fizikten master derecesi aldı. Ardından bilim tarihi eğitimine başladı. **O zamanlar “Bilim Tarihi” sadece birkaç üniversitede bulunuyordu ve Harvard bunlardan biriydi. Buranın kurucusu ise George Sarton'dı (1884-1956).** 1936'da burada doktora çalışmalarına başlayan Sayılı, George Sarton'ın danışmanlığında “İslam Dünyası'ndaki Bilimsel Gelişimin Tarihi” alanında doktorasını tamamladı. 1942'de Bilim Tarihi alanında dünyada ilk doktora derecesini aldı. A. Sayılı doktora çalışması sırasında Sarton'un yanı sıra Alman asıllı astronomi tarihçisi Willy Hartner'dan (1905-1981) dersler aldı.

Türkiye'ye 1943'te dönen Sayılı, 1939'da Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi bünyesinde Prof. Dr. Olivier Labombre tarafından kurulan ve daha sonra Felsefe Enstitüsü adını alacak olan Felsefe bölümünde “İlim Tarihi İlmî Yardımcılığı”na atandı. 1943-1946 yılları arasında üç yıl süren vatani görevini tamamladı.

Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi 1946'da Millî Eğitim Bakanlığı'ndan ayrılmış ve Ankara Üniversitesi'ne bağlanmıştı. Aynı yıl Sayılı burada Doçent oldu, 1952'de ise profesörlüğe yükselmiştir. Ordinaryüs Profesörlüğe ise 1958'de atanmıştır. Ayrıca Aydın Sayılı, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde Ordinaryüs Profesör unvanı tevcih edilen son akademisyen olmuştur.

Sayılı 1955'te kendi ifadesiyle “dünyadaki bilim tarihi kürsülerinden en erkenlerinden ve Türkiye'deki ilk” ifadesiyle Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nde bilim kürsüsünü kurdu. Aydın Sayılı hem bu kürsünün hem de 1974'te idari birim olarak Felsefe Bölümü'nün Başkanlığı'nı 1983'te emekli oluncaya kadar yürüttü. Sayılı, Ankara Üniversitesi'nde hizmet verdiği uzun yıllar boyunca üç doktora öğrencisi yetiştirdi. Bunlar; Sevim Tekeli Astronomi Tarihi, Esin Kâhya Doğa Bilimleri ve Tıp Tarihi, Melek Dosay ise Matematik Tarihi alanında doktoralarını yaptı. Emekli olduktan sonra 1983'ün Ekim ayında Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu'na bağlı olan Atatürk Kültür Merkezi'nin Başkanlığı görevini 1993'te kadar sürdürdü. Sayılı 1947'de Türk Bilim Tarihi Kurumu'nun tam üyeliğine seçildi. 1957'de Uluslararası Bilim Tarihi Akademisi'nin muhabir üyesi, 1961'de aynı akademinin tam üyesi, 1962'de de buranın üç yıllığına başkanlığına getirildi.

Sayılı'nın dünya çapında taşıdığı ün, bilim dünyasına ve Türk Bilim Tarihi'nin gelişmesine verdiği desteklerden dolayı 1 Ocak 2009'da piyasaya sürülen yeni banknotlardan 5 Türk Lirası Banknotlarına fotoğrafı konuldu.

UNESCO'nun Orta Asya kültürleriyle ilgili çalışmalarının editörler komitesinde görev almış, birçok millî ve milletlerarası kongreye katılmıştır. Bunların bazıları şunlardır: XXII. Milletlerarası Şarkiyatçılar Kongresi (İstanbul 1951), 1953, 1956, 1959, 1962 ve 1974 yıllarında İsrail, İtalya, İspanya, Amerika Birleşik Devletleri ve Japonya'da yapılan Milletlerarası Bilim Tarihi Kongreleri, Amerikan Bilim Tarihi Kongresi (New York 1956), İbn Sînâ (Tahran 1954) ve Nasîrüddîn-i Tûsî (Tahran 1956) Kongreleri, Milletlerarası Bîrûnî'nin Bininci Doğum Yılı Kongresi (İslâmâbâd 1973) ve 1977'de Dünya Tâlim ve Terbiye Konseyi'nin düzenlediği III. Dünya Eğitim Konferansı'dır.

Ord. Prof. Dr. Aydın Sayılı'nın yayınları, nitelik ve nicelik bakımlarından olağanüstü bir çalışmayı yansıtan ürünlerdir. Sayılı'nın eserleri; kitap, bildiri, araştırma yazıları ve makalelerden ibaret olup yayınlarını Türkçe, İngilizce, Arapça ve Farsça gibi çeşitli dillerde kaleme almıştır. İlk yayını, Harvard Üniversitesi'nde öğrenci iken, ünlü "İsis Dergisinde" gerçekleştirdi. Bu çalışmada "Türk Tıbbı" konusunda İngilizce bir araştırma makalesi kaleme almıştır. Aydın Sayılı 80 yıllık yaşamında çok sayıda kitap, makale ve bildiri kaleme almış, ayrıca çok sayıda yayına editörlük yapmış birçok bilimsel çalışmanın öncüsü olmuştur.

Aydın Sayılı, Atatürk'ün en çok bilim anlayışını önemsemiş ve Türk bilim insanlarından da aynı hassasiyeti beklemiştir. Bu konu hakkında görüşlerini "Hayatta En Hakiki Mürşid İlimdir" adlı eserinde dile getirmiştir. Aydın Sayılı Türkçe ile de ilgilenmiş, Türkçe'nin bilim dili özelliklerine sahip olduğunu ortaya koymaya çalışmıştır. Hayatının dönüm noktasındaki kişi olan Atatürk hakkında ve onun bilimi üzerine yazmış olduğu yazılardan bazıları şunlardır: "Atatürk ve Bilim", Araştırma, Cilt 11, 1979, s. 13-17; "Atatürk, Bilim ve Üniversite", Belleten, Cilt 45, 1981, s. 27-42; "Batılılaşma Hareketimizde Bilimin Yeri ve Atatürk", Erdem, Cilt 1, Sayı 1, 1985, s. 11-24; "Review of Atatürk and the Modernization of Turkey", Erdem, Cilt 1, Sayı 3, 1986, s. 825-827; "Atatürk İdeolojisi", Erdem, Cilt 4, Sayı 12, 1988, s. 963-993; "Atatürk ve Temel Bilimler", Erdem, Cilt 4, Sayı 12, 1988, s. 933-961. Ayrıca 2008 yılında Sayılı'nın Atatürk ve bilim üzerine yazıları derlenerek ve Atatürk Kültür Merkezi'nce yayımlanmıştır.

Son yıllarında sağlık sorunları ile uğraşmak zorunda kalan Aydın Sayılı, Ankara Üniversitesi İbn-i Sina Hastanesi Üroloji Kliniğinde, sol böbrekte kanser teşhisiyle 12 Nisan 1990'da böbrek ameliyatı (sol nefrektomi) olmuştur. Aynı zamanda kalbinde (atrial fibrilasyon) ve cildinde (lichen planus) belirli rahatsızlıkları başlamıştı. 15 Ekim 1993 Cuma günü saat 10:30 civarında evinin önündeki sokakta geçirdiği kalp krizi sonucu 80 yaşında vefat etmiştir. Cenazesi 18 Ekim 1993'te Ankara-Cebeci Asri Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Aldığı Ödüller ve Onur Üyelikleri: 1973 Yılında Nikola Kopernik'in Doğumunun Beş Yüzüncü Yıldönümü Vesilesiyle Türkçe (Kopernik ve Anıtsal Yapıtı, 1973) ve İngilizce (Copernicus and his Monumental Work, 1973) iki yayınından dolayı Polonya Hükümeti tarafından "Kopernik Madalyası" verildi. **Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırmalar Kurumu (TÜBİTAK) 1977 Hizmet Ödülü verildi.** 1981 Yılında İstanbul Teknik Üniversitesi Bilim ve Teknoloji Tarihi Enstitüsü'nün Onur Beratı verildi. 1989 Yılında Die Deutsche Morgenlandische Gessellschaft (Alman Doğu Bilimciler Derneği) Onur Üyeliğine seçildi. 1989 Yılında Türk Kütüphaneciler Derneği Onur Üyeliğine seçildi. 1990 Yılında Ankara-Atatürk Lisesi Eğitim Vakfı Onur Kurulu Üyeliğine

seçildi. UNESCO Paris Merkezi'nin hazırlattığı “Orta Asya Uygarlıkları Tarihi” isimli dizinin hazırlanmasında görevli Uluslararası Editörler Komitesi'ne seçilen Ord. Prof. Dr. Aydın Sayılı'ya, kendi uzmanlık alanıyla çok ilişkili olan ciltlerini tamamlaması nedeniyle, UNESCO Genel Merkezi tarafından 1990 yılında “Pandit Nahru Ödülü” verildi. Türkiye İlim ve Edebiyat Eseri Sahipleri Meslek Birliği (İLESAM) 1993 yılında Hizmet Şeref Ödülü verildi.

Eserleri: Hayatta En Hakiki Mürşit İlimdir, Ankara, 948. (Necati Lugal ile birlikte), Ebû Nasrî'l-Fârâbî'nin Halâ Üzerine Makalesi, Fârâbî's Article on Vacuum, Ankara, 1951. The Observatory in Islam, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1960. Uluğ Bey ve Semerkand'daki İlim Faaliyeti Hakkında Gıyâsüddin-i Kâşî'nin Mektubu, Ankara, 1960. Mısırlılarda ve Mezopotamyalılarda Matematik, Astronomi ve Tıp, Ankara, 1966. Copernicus and His Monumental Work, UNESCO Türkiye Millî Komisyonu, Ankara, 1973. Nikola Kopernik (1473-1973), (Editör), UNESCO Türkiye Millî Komisyonu, Ankara, 1973. Beyrûnî'ye Armağan, (Editör), Ankara, 1974. Türkler ve Bilim, (Editör), İstanbul, 1976. Bilim, Kültür ve Öğretim Dili Olarak Türkçe, (Editör), Ankara, 1978. İbn-i Sînâ Doğumunun Bininci Yılı Armağanı, (Editör), Ankara, 1984.” Erkan Dağlı, <https://ataturkansiklopedisi.gov.tr/bilgi/aydin-sayili-1913-1993/>

“Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nin spiral olarak yükselen merdivenlerinin ortasında tel ızgaralarının içinde yavaş yavaş inip çıkan ağır başlı asansörden çıkınca Felsefe bölümünün koridorlarında Muzaffer Şerif'in, Behice Boran'ın, Nusret Hızır'ın, Suut Kemal Yetkin'in 1940'lardan kalma ayak sesleri duyulur gibidir. Aynı koridorlarda, başında fötr şapkası, omzunda kürk, boynunda uzun fular, elinde kahvesi ile yıllarca Türkiye'de psikolojiye ve psikanalizme değerli katkılarda bulunmuş olan Prof. Dr. Neriman Samurçay (Alaz) dururdu. Her yaştan, her dinden, her dilden insana “insan” olarak var olmak üzere oradaydı. Cumhuriyetle yaşıt bir kadın, bir anne, bir bilim insanı olarak orada olurdu. Türkiye'de psikolojinin tarihi olarak, bir çınar gibi dimdik, acılarını ve ızdıraplarını bir şaka, bir fıkra ya da bir şiir armonisine dönüştürmek ve hâlâ pek çok insana yardım etmek, insanın insanca var olmasına el atmak üzere asırlık bir ağaç gibi belleklerimizde durmaktadır. 1923 Ekim'inde Denizli'de doğan Neriman Alaz (Samurçay) ailesinin ilk çocuğudur. Arnavutluk'tan 1920'lerde Denizli'ye göç etmiş olan aile o yılların dünyayı sarsan savaşları, göçleri ve ötekileştirme çabalarının sonuçlarından payına düşen acıları yaşamıştır. Neriman Alaz'ın dedesi Şam'da kadı olarak çalıştıktan sonra Denizli'ye dönünce kafası çeteler tarafından kesilerek ailesine gönderilmiş ve çocukların bu vahşete tanık olmasına neden olunmuştur. Geçmişinde acılarla birlikte yenilikçi ve aydınlanmacı özellikleri de barındıran aile, çocuklarının eğitimine önem vermiş, Devlet Demir Yolları'nda müfettiş olan baba, Neriman Alaz'dan sonra doğan üç kız çocuğunun da olası en iyi eğitimden yararlanmalarını sağlamıştır. Neriman Alaz çocukluğunun geçtiği İzmir Kızıllıçullu'da (şimdiki Şirinyer) öğrencilik yaşamına başlamıştır. Sanatla da bu yıllarda tanışmıştır. Okulun mimarisi onun her gün gördüğü önemli bir sanat eseridir. Ayrıca o yıllarda müzikle de tanışmış ve mandolin korosunda yer almıştır. Daha sonra öğretmen olarak çalıştığı Yozgat'ta kendi öğrencileriyle de mandolin korosu oluşturmasını sağlayan bu çocukluk

deneyimi, sanat ve psikolojiyi birleştiren büyük olasılıkla ilk kez yapılan özgün çalışmalarının da birinci basamağı olma işlevini gördüğü anlaşılmaktadır.

Yaşamının daha sonrasını geçireceği, bir anlamda demir attığı Ankara'ya ortaokuldan sonra taşınmışlardır. İlk olumsuz yaşam deneyimini annesiyle yaşar. Bu deney annesinin Neriman Alaz'ın piyanosunu sattırmasıyla başlamıştır. Piyanosunun zorla sattırılması yaşamı boyunca unutamayacağı bir acıya dönüşmüştür. Daha sonra Ankara serüveni başlar. Ankara Kız Lisesi'nin öğretmenleri şefkatli anne rolündedir yaşamında. Annesinin sevgisini göstermekteki cimriliğine karşın öğretmenleri cömert davranmıştır Neriman'a sevgi göstermekte, destek olmakta. Neriman Alaz, üniversitede felsefe okuma kararında lisedeki felsefe öğretmenin etkisi olduğunu söylemektedir.

Zaten yüreğini sevgiye açmaya hazırdır Neriman Alaz. İzmir'de sevgiyle bağlandığı kaplumbağası, faresi vardır evinin bahçesinde. Onları kaybetmenin acısını da taşımıştır Ankara'ya.

Belleğinde İzmir'de İran Şahı'nın Türkiye ziyareti sırasında üstü açık arabada göz göze geldiği Atatürk çocukluk anılarını ısıtmaktadır.

1938'in 10 Kasım sabahını anlatırken: "Bütün şehir ağlıyordu. Şehrin üstünde bir uğultu vardı. Saatlerce sürdü bu uğultu. Hepimiz kendimizi sahipsiz kalmış gibi hissediyorduk. Ağlayarak sürdü merasimler. O günü hiç unutmadım. Kendi hayatımda olan pek çok şeyi unutmuşumdur ama o gün olanlar hiç değişmeden kaldı aklımda." demektedir.

O, tam bir Atatürk genci, cumhuriyet kadını olmayı başarmıştır.

Dil ve Tarih - Coğrafya Fakültesi Felsefe bölümünde başlamıştır üniversite öğrenciliğine. Şanslı olduğunu düşünmektedir o günleri anlatırken. Çok değerli öğretim üyelerinin öğrencisi olduğundan gururla bahsetmektedir. Özellikle Fransa'dan gelmiş olan Olivier La Combe felsefe yolunda yürüme kararını vermesinde etkili olmuştur. Bu etki daha sonra öğretim üyesi olarak Fransa'ya doktora öğrencisi olarak gitmesinde desteğe dönüşmüştür. Bu destek tam bir dayanışma örneğidir. Öğrenci - Öğretim üyesi ilişkisinde örnek olması gereken bir modeldir. Kendisi öğretmen ve öğretim üyesi olduğunda da öğrencilerine aynı desteği sağlamıştır.

O yıllarda Türkiye'de psikoloji felsefe çatısı altındadır. Yozgat'tan sonra gittiği Eskişehir'de de felsefe öğretmenliği yapan Neriman Alaz, Ankara'ya akademik kariyer yapmak için dönmek istemektedir. Bu nedenle girişimlerde bulunur ve döner. Gevher Nesibe Hemşirelik Okulu'nda psikolog-öğretmen olarak çalışmaya başlar. Ankara'ya gelmesi, hayatının dönüm noktası olduğunu söylediği evliliğinin başlangıç tarihi olur. O artık Neriman Samurçay olmuştur. Bir kocanın karısının gelişimini desteklemesine örnektir eşi (Tevfik Samurçay).

Daha sonraki yıllarda "sevgi"yi tanımlarken "sevmek diğerinin gelişimini istemek ve bunun için gereken özveride bulunmaktır" dedirtmiştir ilişkisi.

İlk çocuğu erkektir. Onu bebekken kaybetmiştir. İkinci ve üçüncü çocukları kızdır (Renan ve Rengin). Büyüdüklerinde biri annesinin sanata olan hayranlığını sanatçı olarak taşımış, diğeri bilim insanı olma özelliğini Paris'te üstlenmiştir.

Ahmet Andiçen Onkoloji Hastanesi'nde gönüllü psikolog olarak çalışmıştır. Kanserde psikolojik etkenlerin önemine inanmaktadır. Bu inançla gittiği Paris'te çalışmayı ve doktora yapmayı

umduğu yer bir onkoloji hastanesidir. Ancak, hastanenin anlayışı psikolojik etkenlerin önemli olmadığı yönündedir. Bu nedenle oradan ayrılır. Çocuklarla ilgili çalışmalarına başlar. Tez çalışması, “Zihinsel Engelli ve Karakter Güçlüğü Çeken Çocukların Sınıflandırılması” ile ilgilidir. Daha sonra “Çocuklarda Grafik Gelişimi” konulu çalışmalarını sürdürür.

Doktorasını tamamladıktan sonra da Paris’e sıkça gitmiştir. Onun için dostları, kurduğu dostluklar önemlidir ve o ilişkileri korumaya kararlıdır. Bugün hâlâ pek çok insanın çok önemseydiği sosyal statülerini hatırlamamakla birlikte dostlarıyla ilgili küçük ayrıntıları bile hatırlamaktadır. 65 yıldır hiç görüşmeden yazıştığı dostları vardır.

Böylece psikoloji biliminin felsefeden ayrılarak özerkleşmesinde canlı tanığı ve aktörü olmuştur. Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi’nde Felsefe Bölümü’ne bağlı psikoloji kürsüsü öğretim üyesi olarak uzun yıllar çalıştı. Psikolojinin felsefe bölümünden ayrılarak ana bilim dalı olduğu yıllarda klinik psikoloji, sanat psikolojisi, farklılıklar psikolojisi, psikolojik testler, kişilik psikolojisi, çağdaş psikoloji akımları gibi derslerin sorumluluğunu üstlenmiştir.

Her zaman sanat, bilim kadar gündeminde oldu. Tiyatronun yanı sıra özellikle resim Paris’te yaşadığı yıllar iyice gönlüne yerleşmiştir. Türkiye’ye döndükten sonra dostlarının arasında ressamlar ve tiyatro sanatçıları önemli yer tutmaya başlamıştır.

Bir ilki gerçekleştirmeye başladı: Türkiye’de henüz bilinmeyen kişilik testlerini resamlara uyguluyor, onların test sonuçlarına göre kişilik profillerini çıkarıyordu. Bu sonuçların ressamların yaptıkları resimlerle ilişkisini inceliyordu. Kurduğu anlamlı bağlantılar gerek sanat gerekse de psikoloji çevrelerinde önemli yankılara neden oldu. Bu durum psikolojiye yeni bir boyut ve derinlik getirmekteydi. Büyük ilgi gördü. Bu konuda yayınlanmış yazıları 2007 yılında kitap olarak yayınlandı. Ardından Neriman Alaz’a Psikanaliz Derneği tarafından bu konuda ödül verildi. Psikologlar Derneği’nin başkanlığını yaparak meslek örgütüne de katkı sağladıktan sonra Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Psikoloji bölüm başkanlığı yaparken emekli oldu.

Eşinin kaybindan kısa süre sonraydı emekli oluşu ve kanser tanısıyla hastaneye yatışı. Kanseri yenebileceğine inanarak ameliyat oldu ve tedavisi olumlu sonuçlandı. Kurtuldu. Başarmıştı hastalığı yenmeyi. Bu nedenle Paris’te bilim insanı olan kızının kanser olduğu haberine üzülmeyle birlikte onun da iyileşeceğinden emin olarak karşıladı bu durumu. Ancak, bu kez yanılmıştı. Uzun tedavi sürecinden sonra kızını kaybetti. Kızının kaybıyla başa çıkmasıyla da örnek oldu tanıyanlarına. Ona kızından kalan tek torununa sahip çıkmak kalıyordu. Onun için yaşamalıydı. Onun geleceğini için önlemler alarak sarıldı bu kez yaşama. Kızının anısına haftanın bir günü ödeme gücünü olan insanlara ücretsiz psikoterapi yapmaya başladı.

Psikoterapi yöntemi de kendine özgü oldu her zaman. Psikanaliz eğitimi almış bir psikanalist olmakla birlikte kendini kuramın sınırları içinde bırakmadı. Kişilik özelliklerine uygun yeni bir uygulama yorumuyla psikoterapiyi çalışma odası (ofisi) dışına da çıkararak terapiye gelenlerin zorluklarla başa çıkmasında günlük yaşamlarında da yol arkadaşlığı yaptı.

Maddi durumu iyi olmayanlardan ücret almıyordu. Ancak, psikoterapinin ilkelerinden biridir bir şey ödemesi borçluluk duygusu oluşmaması için. Neriman Samurçay şöyle bir çözüm buldu. Kendisine para ödemeyecekti parası olmayan ama o da başkasına iyilik

yapacaktı. Böylelikle iş bulduğu, eğitim almasını sağladığı, tedavi olanağı bulmasına ön ayak olduğu epeyce insan oldu.

Kendisi bu konuyla ilgili olarak “İnsanı gönülden sevecek ve kavrayacaksın. Onu anlayacak ve hissedeceksin. Bunu yapmazsan hangi kuramın hangi yöntemini uygularsan uygula hiçbir sonuç alamazsın” demektedir.

Bu gönülden kavrayışla resme yetenekli bir kuaförün ressam olmasını, yazma becerisi olanlardan yazar olmasını sağlayan bir etkiyle insanın “kendini gerçekleştirmesini” sağlamıştır. Bu sevgiyle olsa gerek her yaştan, her kesimden, her dilden, her dinden dostu bulunmaktadır. Şu an hâlâ en son çıkan kitapları ile meşguldür. Yeni yayınlardan haberdar olabilmek istemektedir. Kendini geliştirmeyi sürdürmektedir. Yaşama sıkı sıkıya bağlı olsa da ölüm sözcüğüyle de ilgilidir. Ona “Hocam siz cennetliksiniz” diyenler olduğunu ancak kendisinin cennete gitmek istemediğini söylemektedir. Nedeni cennetin kolay bir yaşam olduğunu hiçbir şey yapmadan oturmak istemediğini, bu nedenle cehenneme gidip çalışmak istediğini söylemektedir. Bu nüktedanlığın gerisinde yaşamın sınırlılığını bilen bir bilgeliğin oturduğunu görmekteyiz. Cumhuriyetle birlikte büyümüş, cumhuriyet aydınlığında aydınlanmış olan Neriman Samurçay o dönemin çalışan, eğitilmiş kadını olma saygınlığını görmüştür ve göstermiştir. Sayıları az da olsa çalışan kadınların ilklerindedir. Cumhuriyetin kazanımlarına ülkemizin nasıl sahip çıktığının canlı tanığı ve kanıtıdır. Halen 85’li yıllarında çalışmaya, üretmeye katılmaya devam etmektedir. En son çalışması “Sanatta Psikanalizm” İş Bankası yayınları arasında yer aldı. Yaşamını, çalışmalarını Cumhuriyetle dönüştüren bu bilge bilim kadınına bin selam olsun.” Şimşek, B. K., 2008, “Cumhuriyetle Büyüyen Kadın (Cenneti İstemeyen Cehennem Gönüllüsü): Prof. Dr. Neriman Samurçay”, Toplum ve Demokrasi, 2 (4), Eylül-Aralık, s. 257-260

Sandoz’da aynı çatı altında çalıştık. Sandoz’u senden dinlemek güzel olur diye düşünüyorum. İş hayatını bize aktarabilir misin ana hatlarıyla?

Okul dışındaki hayatımda tanıdığım ve tanımaktan çok başka bir gurur ve onur duyduğum kişilerden tarihsel sırada ilk olarak 17 yıl çalıştığım Sandoz-Novartis firmasında 1996 yılında Ciba-Geigy ile yapılan şirket birleşmesi sonucunda tanıştığım şirketimizin mali müşaviri rahmetli üstat Erol Karsan gelir. Devlet bursu alarak öğrenimini İngiltere’de tamamlamış, İngilizce yanında Arapçayı da çok iyi bilen üstadım (ailelerimizle güzel günler paylaştığımız için yakından tanıma fırsatı bulduğum) derin bilgisi olan çok kıymetli bir insandı. Diğer bir yüce insan ise kendisinden çok şey öğrendiğim ÇYDD’nin efsanevi başkanı rahmetli Prof. Dr. Türkan Saylan hocamdır. Novartis’ten 2006 yılında ayrıldıktan sonra görev aldığım bu büyük derneğin bu efsanevi başkanı ile rahmetli olduğu 2009 yılına kadar yoğun bir çalışma içinde olduk hep. Yıllardır hastalığın pençesinde olmasına rağmen bizlerin yanında hepimizden dinç duruşu, mesleki bilgisi ve hayranlık duyduğum “insana yaklaşımı” ile benim için tarif edilemez bir gurur abidesi olmuştur. Rahmetli olan tüm hocalarım ışıklar içinde uyusunlar, yaşayanlara ise Tanrı sağlıklı ve uzun ömür versin.

Öğrenciyken yaptığım pazarlama işlerini saymazsak ilk resmî çalışma hayatımın hikâyesi 1985'te İstanbul'da bulunan IMSA A.Ş.'ye (Coca Cola fabrikası) reklam müdürlüğü kadrosu için özgeçmişimi bırakmıştım. Ankara'ya döndükten sonra o zamanki sınırlı mesleki çalışma alanlarından biri olan cezaevlerinde çalışmak üzere Adalet Bakanlığı'na başvurduğum. Fakat şans bu ya iki kurumdan da aynı anda olumlu cevap gelmesi üzerine uzun bir süre düşündükten sonra Coca Cola firmasında göreve başladım. Bu büyük firmada o dönemde slogan olarak kullanılan "Coca Cola cana can katar" sözü benim için gerçek oldu ve aynı firmada birlikte başladığım Pervin Hanım ile 1986 yılında evlenerek adeta "Canıma Can" katıldı. O zamanki müdürüm Erol Doğan ve Ocal Çalang ağabeylerim başta olmak üzere çok sayıda birbirini seven ve sayan çalışma arkadaşlarımla halen haberleşmeye devam etmekte ve fırsat buldukça bir araya gelmekteyiz.

Ayhan Geceyatmaz

İlk olarak Sandoz Genel Müdürlük Muhasebe sorumlusu **Ayhan Geceyatmaz**'ın 1 Temmuz 1994 tarihinde Sandoz'da 5. yılını doldurmasını kutluyor, devamını diliyoruz. Sevdiğiniz insanlara verdiği yaşam gücünün saygısını yapmaya çalıştık. Başarılı olduğumuzu umuyoruz.

Önce kısaca sizi tanıyalım.

22 Ocak 1958 tarihinde Ankara'da doğdum. İlk orta, ilise tahsilinden sonra Ankara Üniversitesi Dil, Tarih, Coğrafya Fakültesi Felsefe Bölümü Psikoloji Kürsüsünden mezun oldum. Yedeksubaylık görevimi İstanbul'da yaptım. İstanbul şehriyle ilk tanışmam böyle oldu ve bir daha İstanbul'a gelmemeye yemin ettim. Ankara'da doğup büyüyen bir kişinin İstanbul'a uyum sağlanması çok zor, üstelik tam anlamıyla "İstanbul'u yaşayamamak" rahatsız etti. Ankara'da mesleğimde ilgili iş arıma çabalarım devam ederken, İstanbul'da yapmış olduğum bir başvuru kabul edildi. Aynı anda Gaziantep Cezaevine psikolog olarak tayinim çıktı. Bir hafta bocaladıktan sonra İstanbul'a gelme yolunda bir karar aldım ve vertekle bir İstanbullu olma yolunda ilk adımı attım. Çalıştığım işyerinde şimdi eşim olan kişi ile tanışıp evlendim. Böylece İstanbul'a boşu boşuna gelmemiş oldum. Hele hele oğlum Berkay dünyaya gelince bu bana bir nevi "vergi iadesi" oldu.

Tahsiliniz ile şu anki mesleğinizin farkları. Neden daimiş devam etmediniz?

İstanbul'a ikinci gelişim reklam sektörüne ilgili bir görev dolayısıyla oldu. Fakat bu görev ile ilgili kadro açılmadığından dört sene gibi bir zaman mesleğimde tamamen ilgisiz bir komada çalıştım. Psikoloji tahsisi bana tüm hayatım boyunca yardımcı oldu. Profesyonel düşünce ile hareket etmedim. Son yıllardaki ekonomik şartlar mesleğim dışında başka bir dal ile ilgilenmeye sebep oldu. Psikoloji uygulamada henüz halka inmemiş bir meslek. Benim ilahilerde her ailem bünyesinde bir psikolojik danışmanlık harcaması yer alırken Türkiye'de henüz bunun hayalini bile kuramıyoruz.

Hobilerinizden bahsedebilir misiniz?

Sanatçı bir ailede büyüdüğüm için

sanata duyarlı yetiştim. Özellikle müzik benim hayatımda çok önemli bir yer tutuyor. Klavyeli çalgılar çalmaya meraklıyım. Melodikla başlıyorum. Şimdi org ve piyano çalmaya çalışıyorum. Küçük yaşlarda en büyük idealim bir orkestra yönetimi olmuştuk. Müziğin heavy metal müzik dışında her türünden hoşlanırım.

Zaman ve yere göre müzik cinsini belirlerim. Ortam neyi gerektiriyorsa, onu yaşamak tarafıyım. Kısacası prensibim "Yaşam hakkımı tam vermek". Bu yeliz müziğe sınırlı değil tabii. Tüm yaşamımda bu prensibi sürdürmek istiyorum.

Müzikte bir hissediş, bir duygu birikimi vardır. Bu duygular olmadan müziğin ortaya çıkması mümkün değildir. Benim notalardaki duyguyu keşfetmem veya hissetmem bilginli olarak ortaokul sıralarımda gerçekleşti. Müzikle amatör çalışmalarım başladı. Arkadaş gruplarını da benim gibi müziği seven kişiler oluşturdum.

Eşim de benim gibi müziği seven bir kişi. Müziğe sevgimiz o kadar yoğun ki oğlumuz dünyaya geldiğinde çok sevdiğimiz bir müzik adamı olan Cahit Berkay'ın soyadını oğlumuzun ismi olarak seçtik. Diğer hobilerim arasında futsal, boks, kitap okumak, sinema, tiyatro, opera, konser izlemek ve tabii ki sporla ilgilenmek gelir.

Ortaokuldan itibaren yaklaşık dokuz sene lisanslı basketbol oynadım. Arkadaşlarla da boş saatlarda futbol oynardık. Şimdi sadece iyi bir izleyiciyim. Koyu bir Beşiktaş taraftarıyım. Etilenden geldikleri kadar Beşiktaş'ın maçlarına gidiyorum.

Hobilerinizden bahsedilerken "Yaşam hakkımı vermek" dediniz. Bunu bize biraz açabilir misiniz?

Yaşamımda canlı cansız tüm varlıkları sevmeye çalışırım. Mutlaka hepimizin içinde bir sevgi olayı vardır. Mühim olan o sevgiyi hissedebilmektir. Bunu başarmak o kadar kolay değil.

"Sabah yataktan kalkmak için günü sevmek lazım". Şu anki ortamımızda, karmaşık değerlerle dolu toplumumuzda bence ancak böyle ayakta kalabiliriz. Gerçekten sevgi, birbirine karşı hoşgörü ve toleranslı davranmaktır.

Peki, şu an çevrenizdeki insan ilişkilerinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yalnız iş çevresinde değil diğer ilişkilerimde de bana göre vardırımlarım. Arkadaşlık ilişkisi çok azal-

mış durumda. Bence bu alanda ekonomik olaylara dayanan. Bir ailede baba veya anne ekonomileri yitirdikten çocuğa gereken zamanı ayıramıyorsa çocuğun ailesine yabancılaşması başlar. Bu gibi bireylerin çoğunlukta olduğu bir toplumda işe çabucuk kaçınlıdır. Böylelikle birçok güzel değer de kaybedilebilir.

Hayati yönlendiren değerler size göre nelerdir?

Sevgi, saygı, hoşgörü, barış, sanat.

Sandoz'a bir mesajınız var mı?

Arkadaşlık ve dostluğun insan hayatında çok önemli bir yer tuttuğu ve gerçek manasıyla bizim yaşamamızın güç olduğu bu ortamda insan sevgisini kaybetmemiş Sandoz'luların varlığı beni mutlu ediyor. Çünkü, her türlü değer kaybedilebilir, ama en önemlisi içimizde var olan ve Tanrı'nın bize verdiği insan sevgisini kaybetmemektir. İnsan içindeki sevgiyi kaybederse insanlıktan çıkar ve her türlü insan türünü olan yapılara (müzik, tiyatro, beyköl, vs.) karşı saldırı başlar. İnsanın kendisine ne kadar ters gelirse gelsin karşı düşüncelere saygısı yoksa bu insanı felakete sürükler. Ben Sandoz'daki arkadaşlarımızın hepsinin içindeki sevgi ile Sandoz'u 35 yıldan daha ilerlere götürmelerine inanıyorum.

Sevgiyi unuttuğumuz dünyada bu güzel duyguyu olan değerimizi sobleriyle değerli için Ayhan Geceyatmaz'a teşekkür ediyoruz. Sevgilerimizle.

Röportaj: Berna BAIBURT
Yapı Kimyasalları Bölümü

Günü, insanı, yaşamı seven bir Sandoz'lu

1989'da da dünya çapındaki ilaç firması olan Sandoz Ürünleri İlaç firmasına girerek yeni açılan finansman kadrosuna dâhil oldum. O yıllardaki Mali İşler Müdürümüz Sayın M. Erol Tüfekçioğlu, henüz kendimi konu hakkında yeterli hissetmediğim bir anda bana duyduğu güvenle muhasebe sorumlusu olmamı sağlayan kişidir. Muhasebe diplomamın olmasında payının büyük olması yanında, bana güvenen ve gerektiği zamanlarda benimle gecelere kadar kalarak muhasebe hakkında da tüm bilgisini sabırla bana aktarmış, hayatımdaki yeri bambaşka olan sevgi ve saygıyı gerçekten hak ettiğine inandığım bir büyüğümdür. Ayrıca muhasebe şefi rahmetli Bülent Tanfer'dir ki kendisi ailece bir araya gelmemiz ve birbirimizi çok sevmemiz sonucu iş dışındaki hayatımızda birbirimizden kolay kolay ayrılmadığımız, kısa sürede iki aile yerine tek bir aile olduğumuz bu dünyadan ayrılana kadar hep birlikte çok güzel günler paylaştığımız, anılar biriktirdiğimiz şefim, müdürüm, ustam, ağabeyim, dostum, velinimetim, ailemizin BÜBÜ'sü olan bu değerli insana Allah'tan rahmet diliyorum. Bu iki özel insan, kurumsal ve şahsi tüm desteklerini kullanarak benim muhasebe alanında süratle yetişmemi sağladılar. Bunun sonucunda, bu değerli kişilerin sayesinde

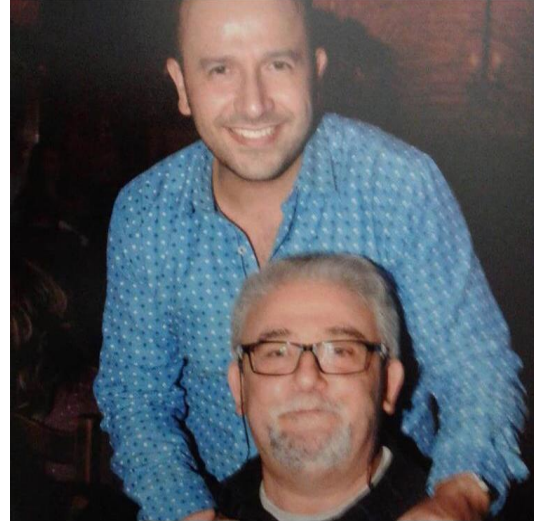
Marmara Üniversitesi'nin bünyesinde açılan 1 yıllık gece bölümü muhasebe kursunu başarı ile tamamlayarak finans bilgime bir de muhasebe bilgisi eklemiş oldum. Kısa süre sonra şirket içi yapılanma sonrası Sandoz Ürünleri Genel Müdürlük Muhasebe sorumlusu görevine getirildim. Sandoz'un dünya çapında Ciba Geigy firması ile birleşmesinden sonra adı Novartis oldu. 17 yıl çalıştım ve anlatılmaz güzellikler yaşadım. Disiplinli, seçilmiş üst düzey bir yönetim kadrosunun yansısı, çalışkan bir personel ordusu ile güzelliklere imza atan Sandoz firmasında çalışmanın ne demek olduğunu, ancak o dönemde çalışan arkadaşlar olarak bizler bilebiliriz. Her an öğretmeye-egitmeye açık yönetici kadrosu ile aynı şekilde öğrenmeye-egitilmeye hazır eleman topluluğunun el ele verip ortaya çıkardığı işler hepimiz için gurur vesilesidir. Bunun özünde ise her çalışanın önce iyi birer "Sandozlu" olması vardı çünkü bu bir kültürdü bana göre. Zaten tüm çalışanların insanî değerler açısından da gerçekten üst düzey olması da çalışanların şirketimize olan aidiyet duygusunu oldukça kuvvetlendirmiştir. Bu konuda, kurucularımız Dr. Edgar Poffet ve Dr. Güzin Poffet - Tamaç ile birlikte Erman Atasoy, M. Erol Tüfekçioğlu, Ayşe Semiha Baban, Halit Üçgün, Pavlo Ditkovsky, Aydın Akbıyık, Nafiz Eren, Erol Karsan, Bülent Tanfer gibi tutum ve davranışlarıyla örnek yöneticilerle çalışmaktan mutluyum. Zaten ilk olumlu duygu, o dönemde Beşiktaş semtindeki Barbaros Bulvarı üzerinde bulunan Genel Müdürlük binamıza adım attığım anda girişte yer alan sergi salonunu görmemle başlamıştı. Sanatsever biri olan benim gibi bir insanın, iş görüşmesine gittiğim anda firmanın sanata verdiği önemini daha ilk adımlarda hissetmesi, sahsım için bambaşka bir sevinç kaynağı olmuştur. Firmamızın düzenlediği sergilerin yansısı, Prof. Dr. Acar Baltaş tarafından verilen "Beden Dili" konusundaki seminerler, Yıldız Kenter'in diksiyon eğitimleri, geleneksel emekliler günü gibi sosyal faaliyetler firma bağlılığını artırıcı, motive edici, bilgilendirici, kaynaştırıcı etkenlerdi.

2006'da Genel Merkez Muhasebe Sorumlusu olarak ÇYDD'de göreve başladım. ÇYDD demenin Türkan Saylan Hocam demek olduğunu anladım. Okumak için desteğe ihtiyacı olan çocuklara her imkânın sağlanmaya çalışıldığı prensibi üzerine kurulmuş ulvi bir dernektir. Banka masraflarının hesaplarımızdan tahsil edilmemesini sağlamakla işe başladım ve bir süre sonra artık bir iş tarifim yoktu. Türkan Hocam dışında sorumlu olduğum ilgili ve değerli yönetim kurulu üyelerimiz ile ahenkli çalışmalar sonucu güzel işler ortaya çıkmıştı ve bundan çok gururlanmıştım. İşin en güzel tarafı, özellikle aynı ve nakdi olarak yardım edebildiğimiz çocuklardan gelen, o tarif edilemez duygularla dolu "teşekkür mektupları" okuduğumuzda yüreğimizde hissettiğimiz o muhteşem duygular idi. Ayrıca, Türkan Hocamı tanıdıkça bilgimin çok sınırlı olduğunu hissettim hep. Hocam, birlikte yaptığımız çalışmalarda ve sohbetlerde yalnızca ortaya koyduğu fikirlerine, hayata bakışına, muhteşem enerjisine hayran olmamı sağlamakla kalmamış benim o dönemden sonraki hayata bakışımı da değiştirmiştir. Kendisini tanımaktan, çalışmaktan her zaman gurur duyduğum bu değerli insanı saygı ve şükranla anıyorum. Daha sonra Büyükçekmece'deki Tekzen'de İdari İşler Sorumlusu olarak 2013- 2019 yılları arasında çalıştıktan sonra aktif iş hayatımı noktaladım.

İş hayatın matematik ile ilgili: Muhasebe. Muhasebenin önemi nedir? İş dünyası bu konuda nelere dikkat edilmeli? Muhasebe ile finansın farkını kısaca aktarabilir misin lütfen?

Manâ olarak "Hesaplaşma" demek olan muhasebenin kökeni olan "Hesap" aritmetik demektir yani sayıların bilimi. Hayatımızdaki en vazgeçilmez unsurlardan biri olan sayılar sayesinde gündelik hayatımız kolay hale gelmiştir ve şirketler açısından da ayrı bir önem taşır. Muhasebe, işletmelerin belirli bir dönemdeki finansal hareketlerini kayıt altına

alan, bölümlere ayıran, raporlayan, analiz yapan ve yorumlayan bir sistemler bütünüdür. Kısacası işletmeyle ilgili ekonomik verilerin toplamıdır. Muhasebesi olmayan bir firma, parasal hiçbir harekete hâkim olamaz, finansal geçmişini, durumunu bilmediği için geleceğini de planlayamaz, dolayısıyla çöküş kaçınılmazdır. Muhasebe, gerçekçi kararlar almak amacıyla şirketin finansal bilgilerinin temelini oluşturur ama şunu da göz ardı etmemek lazımdır ki finans muhasebenin bir parçası değildir. Finans daha çok muhasebe bilgilerini temele alarak gelecekteki malî yapıyı inşa etme çalışmalarıdır.

TSM Hacası Ensar Tunç ile

Müzik ve matematik ilişkisi hakkında ne düşünüyorsun?

Çok kısaca müzik güzel olanla, matematik ise doğru olanla ilgilenir ama aralarında bir paralellik vardır. Düşünürler, müziğin, maddeden arınan ve direkt olarak insanın ruhu ile birleşen bir sanat olduğunu, matematiğin ise sayı, nokta, küme gibi soyut varlıkları inceleyen bir bilim olduğunu söylerler. Zaten mantıklı olarak düşündüğümüzde, müziğin sanatın bir elemanı, matematik ise bilimin bir elemanı olması ortaya çıkar. Asırlar boyu yapılan ve halen devam eden araştırmalara göre insan beden yapısı, işleyişi, ay, güneş ve gezegenlerin belirli bir ritim içinde hareket ettiklerini belirlemişlerdir. Ritim ise müziğin tarihinde ilk ortaya çıkan öge olup ezgi daha sonraki tarihte yer alır. Ritim matematik tabanlıdır. Bu uyumun en güzel örneği armonidir. “Armoni, farklı seslerin aynı andaki matematiksel uyumu ile ortaya çıkmıştır.” diye yazar bu konuda okuyabildiğim kitaplar. Araştırmalarda ortaya çıkan ve bence de yerinde olan bir diğer sonuç da sayı, zaman, hesaplama gibi matematik kavramlarının şarkı ve ritim eşliğinde daha kolay öğrenildiği olmasıdır. Müziksel etkinlikler ile insanların matematik dilini kavraması ve kullanmasının düşünme yeteneklerini çok olumlu etkilemesi ise diğer sonuçlardan biri. Kısacası, müziğin matematik öğrenimi üzerinde etkisi çok fazla der araştırmacılar. Çocukluk yıllarımda, o zamanki tek yayın kanalı olan TRT televizyonundaki bir gülmece programında, çarpım tablosunu şarkı eşliğinde öğreten bir öğretmene ilişkin bir parodi izlemiştim.

Tiyatro ve Dans Hocası Levent Aşçı ile

Hayat evre evre ve yaşam uzadı. Okuyoruz, çalışıyoruz, iş hayatından emekli oluyoruz. Eskiden emekliler köşelerine çekilirdi daha çok. Şimdi farklı. Her yeni dönemde farklı çalışma hayatı ile dinç ve aktif kalmak.

Geçen gün Sandoz başkanlarımızdan Erman (Atasoy) Bey aradı. “Seni takdir ediyorum. Tam zamanında emekli olup, yapmak istediğini başarı ile yapıyorsun. Çok geçlere kalınca bu efor olmayabiliyor. Her çalışan bir uğraş edinmeli emeklilikte” dedi. Sen de bunu başarılarındansın. Bize bu evreni anlatır mısın lütfen?

Müzik ve tiyatro ile amatörce ilgilenebildiğim çocukluk yıllarım sonrasında üniversite yıllarım, sağ-sol çatışmaları nedeniyle o kadar eğlenceli geçmedi maalesef. Ayrıca derslerimizin yoğunluğu da herhangi bir çalışmaya dâhil olmamı engelledi ve sadece iyi bir tiyatro seyircisi olabildim. Askerlik görevimden sonra atıldığım hayat mücadelesinde, evlilik de işin içine girince benim için izleyicilik ve dinleyicilikler uzun süre devam etti. Maddi olarak bu iki tutkumdan para kazanmayı hiçbir zaman düşünmemiştim. Aile toplantılarında, yazlıktaki eğlence gecelerinde ve mümkün olan her yerde müzik yapmaya devam ettim. İş konusunda sakın bir döneme ulaşmam ve çocuklarımızın da büyümesi sonucunda kıymetli eşimle artık

kendimize zaman ayırmamız gerektiğine karar verince çevremizi araştırmaya başladık. 2015 yılında eşim, Foyak folklor grubuna katılırken ben de kanuni üstat Nezih Elbirler idaresindeki “Ferahnak T.S.M. korusu”na dâhil oldum. İlk defa böyle bir sanatsal gruba katılmanın tedirginliğini, inanın iliklerimde hissettim ilk günlerde. Bambaşka bir heyecandı benim için duyguyu kaybetmeden usulünce şarkı söyleyebilmek. Bunu fark eden Nezih Hocam ve tecrübeli korist arkadaşlarımın sayesinde heyecanımı kısa sürede üzerimden attım. İlk konserimizde bana solo veren hocam bu suretle, farkında olmadan, içimdeki müzik sevgisinin perçinlenmesine yol açmıştı. Ve sahnenin tozunu yutarak kelimenin tam anlamıyla müzikal anlamda zehirlenmişim (!). İstanbul’da her geçen gün trafik yoğunluğu nedeniyle iş yerimin bulunduğu Büyükçekmece’den Bakırköy’deki çalışmalara yetişememeye başlayınca Nezih Hocamdan affımı istedim. Bir süre sonra aynı iş yerinde başladığım ve benim bu amatör çalışmalarımın haberdar olan sevgili kardeşim Senay Turan, bana, ablasının devam ettiği Mimar Sinan Müzik Korosu’nu önerdi. Misafir olarak gittiğim ilk akşamda, bir sene önce Ferahnak grubu ile verdiğimiz konserde tanıştığım udi bestekâr Ensar Tunç’un koronun şefi olduğunu öğrendiğimde çok sevinmişim. Daha sonra, Yunanistan Drama’da bir kutlamaya konser vermek üzere davet edildik. KONSERE SAATLER KALA, dernek yöneticilerim ile katıldığım özel bir Yunan TV kanalının programında derneğimizi tanıttık. Yunanistan konseri ve gezisi sonrasında korumuzun müthiş büyük bir aile olduğunun da farkına vardım ve yurda döndükten sonra konserlerimiz başarıyla devam etti. 2018 yılında verdiğimiz konserde, Hocamız Ensar Tunç, yeni bestelediği “Seni Düşüne Düşüne“ adlı eserini konserde seslendirmem için beni görevlendirdi ve konser esnasında bu çok güzel eser, salonu tamamen dolduran seyirciden çok kısa sürede yoğun bir şekilde beğeni alkışları alınca ve bu alkışlar eserin ikinci dörtlüğünde devam edince ayaklarım yerden kesildi. Şarkıyı hocamın yönetiminde koro ve saz arkadaşlarımla birlikte başarılı bir şekilde icra edip, seyircinin yoğun ve güzel tezahüratına mazhar olduktan sonra Ensar Hocamın gurur dolu bakışlarını görünce o andaki mutluluğumu bugün bile tarif edecek durumda değilim. İçimdeki o yıllarca sakladığımız özlem sonuçta doğrulmaya başlamıştı.

Aynı yıl içinde, dernek yönetimimizin projesi gereğince, korist arkadaşlarımla birlikte bir müzikal oynamamız önerildi. O âna kadar hiçbir tiyatro tecrübesi olmayan ben ve 23 arkadaşım, tereddüt, kuşku dolu günler yaşadıkten sonra bu kısa süreli travmayı atlatarak, Devlet Tiyatrosu sanatçısı Kemal Topal Hocamız yönetiminde “Lüküs Hayat” müzikali çalışmalarına başladık. Daha sonra yolumuza, Anadolu Ateşi grubunda senelerce dans etmiş olan Görsel Sanatlar eğitmeni, koreograf, oyuncu hocamız Levent Aşçı ile devam ettik. Yaklaşık 8 aylık özverili bir çalışmadan sonra başrolünü benim oynadığım oyunumuzun ilkinde hiçbirimizin tahmin etmediği bir başarıya ekip olarak imza attık. Bu başarıya ekibimizden şaşırılmayanımız yoktu çünkü biz zaten oyunun hem provalarında hem de sahnede oynarken çok eğleniyorduk (Bu duygularımız her oyunda katbekat artarak devam etmekte ve bundan çok büyük keyif alıyoruz) ve benim deyimimle “ben dâhil hepimizin içinden birer tiyatro canavarı” çıkmıştı. Seyirci öncelikle hepimizi profesyonel oyuncu zannetmiş ve oyunu en kısa sürede tekrar oynamamızı istiyordu. Silivri ve Büyükçekmece Belediyeleri sahnelerinde oynadığımız, pandemi döneminde sergileyemediğimiz oyunumuzu pandemi sonrasında, Esenyurt ve Küçükçekmece Belediyeleri himayelerinde başarıyla oynadık (Ve gelecek dönemlerde de - nasipse- oynamaya devam edeceğiz). Böylelikle, büyük bir aile olarak hem TSM konserlerimizde hem de tiyatro gösterilerimizde büyük mutluluklar yaşamaya devam ettik.

MİMARŞINAN MÜSİKİ DERNEĞİNDEN YUNANİSTAN'DA MUHTEŞEM KONSER

Büyükçekmece Mimarşınan Müsiki Derneği Yunanistan'ın Drama şehrinde Drama Belediye Başkanı C. Marmasakos'un davetlisi olarak katıldıkları yeni yıl festivalinde 45 kişilik koro ile yağmur altında konser sonuna kadar ayrılmayan Drama halkına muhteşem Bir Türk Müsikisi ziyafeti yaşattı

Havaların parıldayan ışıkları "Dünya'nın Kültürü İstedi" sloganı ile bir konserin sonunda, Büyükçekmece Mimarşınan Müsiki Derneği'nin bir 2 partiler konserini Türkiye'den de yığın talep ve kokuşan büyükçekmece konseri için ayrılmayacak bir konser olarak düzenledikleri konserin başında, Drama Belediye Başkanı C. Marmasakos'un davetlisi olarak katıldıkları yeni yıl festivalinde 45 kişilik koro ile yağmur altında konser sonuna kadar ayrılmayan Drama halkına muhteşem Bir Türk Müsikisi ziyafeti yaşattı.

Aktif iş hayatım sona erdikten sonra tüm dünya olarak yaşadığımız pandemi sıkıntılarını, biz bu müzik ve tiyatro çalışmaları ve sonuçta gelen başarılarla yok ettik. Bu senenin Haziran ayında aldığım bir teklifi kabul ederek "Profesyonel Tiyatro Oyuncusu" olma yolunda bir adım attım. Yönetmenliğini Deniz Çıkılmaz'ın yaptığı "Çıkılmaz Sokak Tiyatrosu"nda kendi yazdığı bir oyun olan "Beni Unutma" adlı dramı yeni sezonda oynayabilmek için çalışmalara yoğun bir şekilde başlamış bulunuyoruz.

Amatör ruhla 8 yılda kapalı gişe

Mimarşınan Müsiki Derneği Başkanı Funda Maral, Başkan Yardımcısı Nuray Akçay ve Büyükçekmece Belediyesi Kültür Müdürü Nazan Karagöz'ün işbirliğiyle 15 Kasım'da Büyükçekmece Atatürk Kültür Merkezi'nde sahnelenen 'Lüküs Hayat' müzikali sanatseverlerden tam not aldı. Kapalı gişe oynanan müzikalle ilgili konuşan Nuray Akçay, "Ekip 2020 yılının ilk aylarında Yeşilçam seçkisiyle sahne alacak.

Hem eski şarkıları tanıtmak hem de bu şarkıların hikayeleriyle onlar arasında duygusal bağ yaratarak bu deneyimin unutulmaz bir anı haline gelmesini amaçlıyoruz" dedi.

Beni ve tiyatro grubu arkadaşlarımı konusunda mutlu eden diğer bir olay ise Haziran ayı içerisinde Büyükçekmece Belediyesi tarafından düzenlenen "Ustalara Saygı Gecesinde" gerçekleşti. Etkinlik çerçevesinde yapılan bir söyleşiye konuk olan ve "Lüküs Hayat" müzikalinde 28 yıl aralıksız olarak başrol oynayan Sayın Zihni Göktay üstadımla, kendisi müzikalin şarkısını söylediği anda sahnede oyun kostümlerimizle birlikte dans ederek sürpriz yaptıktan sonra sohbet edebilmek başta beni olmak üzere tüm ekip arkadaşlarımı çok gururlandırdı. Bu vesile ile Mimar Sinan Müsiki Derneđimizin koro ve tiyatro çalışmalarımıza her zaman destek olarak âdeta bizim sanat çalışmalarımızda başarılar yasamamızı sağlayan, bize güç veren Büyükçekmece Belediye Başkanımız Sayın Hasan Akgün başta olmak üzere Kültür müdürümüz Sayın Nazan Karagözođlu, aynı müdürlükte görevli Sayın Pınar Çolak'a

çok teşekkür ediyor ve şükranlarımı sunuyorum. Bahçelievler’de ikâmet etsem de Büyükçekmece âşığı bir insan olduğum için burayı gerçekten kendimce sahiplenmiş bir durumdayım ve evimi oraya taşımak için fırsat kolluyorum. Çocukluk hayallerim olan müzik ve tiyatro çalışmalarımın gerçekleşmesinde bana ve arkadaşlarıma son derece sevgi, saygı ve sabırla yaklaşan, başarılı eğitmen kişiliklerinden önce mükemmel insan olarak gönüllerimizde taht kuran, kendileri ile çalışmaktan gurur duyduğumuz TSM koro şefimiz Sayın udi Ensar Tunç Hocamız ile Lüküs Hayat müzikali oyun yönetmenimiz, dans hocamız Levent Aşçı’ya bu satırlarla sahsım adına gönülden kucak dolusu sevgiler gönderiyor ve emekleri için teşekkürler ediyorum. Haklarını ödeyemeyiz diye düşünüyorum.

Mutlu bir evlilik yaptın. Bu konuda gençlere eşinle birlikte ne söylemek istersiniz?

Evet, şükürler olsun çok mutlu bir evliliğim var. Kısaca hikâyesi de söyle; yedek subaylık görevimi tamamladıktan sonra İstanbul’da bulunan IMSA A.Ş. - Coca Cola firmasında işe başlarken hayallerimin başında, tek başıma yaşadığım boğaz manzaralı bir çatı katında denize bakarak sadece akordeon çalmak vardı. Firmada, reklam müdürü olarak işe başlamayı beklerken geçici olarak ambar satış şefi olmuştum. Şirkette çalışanlar arasında arkadaşlık seviyesi çok üst düzeyde idi. Yaptığım iş gereği de diğer departmanlarla ilişkim yoğundu.

Muhasebe servisindeki arkadaşarımdan Pervin Hanım ile kısa sürede çok çok güzel bir arkadaşlık oluşturmuştuk. Paylaşabildiğimiz sınırlı anlardaki birbirimize olan kocaman sevgimiz ve bir o kadar da büyük saygımız, bizi 1986 yılının Ocak ayında nikâh masasına oturttu. Hayatımdaki en büyük şansım dediğim eşimle hiç bir zaman yüzde yüz anlaşırıyorduk diyemem ama 36 yıldır birbirimize kesinlikle sesimizi yükseltmedik. Çünkü buna zaten gerek yoktu. Yaradan bizlere anlaşalım diye dil diye bir organ vermişti. Dili zamanında ve saygı çerçevesinde gerektiği gibi kullanırsak hiç bir tartışma kavgaya dönüşmez diye düşündük hep ve hayatımızda hiç kavga yapmadık çok şükür. Herhalde işin sırrı eş olmak değil bizce, birbirimizi hissedebilmek, birimizin olmadığı yerde diğerimizin iki kişilik düşünebilmesi olsa gerek. İlişkide o seviyeye gelebilmek “sevgi dolu anlayış”tan uzaklaşmamak, ondan ödün vermemekle mümkün oldu bizim için.

Hani klasik bir deyim vardır ya “Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır” diye, ben onu hep “Her başarılı erkeğin yanında bir kadın vardır” olarak yaşadım. Sevgi ve saygı yanında bizce diğer önemli unsur güvendir. Tabii ki öncelikle insanın kendisine güvenmesi gerekir. Birlikteliğin ilk zamanlarında oluşmaya başlayan güven parçacıkları zamanla büyüyerek geliyor ve sonunda en olgun seviyesine ulaşıyor. Bütün bu unsurların zamanla olgunlaşması sonucunda ailece yaşadığımız bir olay hiçbir zaman unutmayacağımıza eminim. Söyle ki, bir gün evimizin salonunda çocuklarımızla birlikte TV seyredirken eşimle göz göze gelip de bir süre sonra ayağa kalkarak eşyaların yerini değiştirmeye başlayınca, çocuklarımızı daha öncesinde böyle bir şey için konuşma yapmadığımızı inandıramadık. Böyle bir şey bir daha yaşanmadı ama eşimle göz göze geldiğimizde hep bu anımızı yâd ederiz.

Eşimle başka bir ortak özelliğimiz ise ailelerimizden aldığımız terbiyenin hemen hemen aynı olması. Bizim kuşağımıza öğretilen toplumsal kuralların bazıları zamanla değişime uğramış, bazıları azalmış, bazıları da tamamen yok olmuş durumda. Bizler ailelerimiz tarafından “kanaatkâr model“ diyebildiğim ve “elindekini kıymetini bilmek” düsturunun merkezde olduğu bir anlayışla yetiştirildiğimiz için şimdilerde bu unsurun bizim dönemdeki kadar yaygın olmamasına hayret ediyoruz. Belki de yakın bir gelecekte bunun sözü bile edilmeyecek. Hiç kimseye sırtımızı yaslamadan sadece el ele vererek, eşimle çıktığımız hayat denilen bu yolda, bugüne kadar kanaatkâr bir yaşantı ile genellikle mutlu zamanlar geçirdik, acılarımızı paylaşarak azalttık. Kıymetli eşim sadece nikâhlı karım, çocuklarımın annesi değil. O benim en iyi arkadaşım, dostum, dert ortağım. Her zaman yanımda olduğu için kendimi çok şanslı buluyorum. Kendisine buradan sevgi, saygı ve minnet duygularımı gönderiyorum.

Geleceğe kaynak olacak değerdeki bu kıymetli röportajımız, RE Books Arts Kitaplığı İnceleme-Araştırma ve Röportaj bölümüne kayıtlı olacak ve gelecek kuşaklara da kayıtlı bir belge olarak aktarılacak. Bu yöntemim şu açıdan da önemli; tüm röportajlar birleştiğinde çok kıymetli bir sosyal tarihi de geniş yelpazede yansıtmış olacak. Ayhan Geceyatmaz’a çok teşekkür ediyorum.